לבתיה ואביה שלום

30.10.72

הנה כי כן התיצבתי לכתיב לכם אגרת ארוכה ומקיפה והנני מקווה שתעמוד לי סגולתי לסמוך לכם לקריאה.

נושא אנא הבאלת עמידנו — בית-השטה או נוה-אור. קראתי את מכתבך אלינו בן הבנות על ביפיתך למכתב ההסבר שלך כדי שתוכל להתיחס אליו ולהשלות את ניתוקיך "הנשכניים" לאמן השארתנו בבוה"ש. קראתי גם את מכתבך לאבי בו הבעת על הצורך לשוחח עמו, לשכנעך ולא להרפות ממני, והעיקר לחקור מה אפשר להגיד לי כדי שאוכיח על סיפוקי (מהשם שאיני מסופק בהגיעה שבאו תחום), ובכן, בדי לי לאכבד אותך. נדמה לי שאין ניתוקים שאיני מודע אליהם ואין אילה שהם פיתויים או מאורים שאני שואל עליהם ואשר הרם עכשיו למחשם. כמו כן תביה עצמה שאות לתשוב שבדבני לשוב לנוה-אור — מכיון שבית לי בבית-השטה. אני מרגיש טוב ונוכח להמרכה ואני חושב שעכשיו הסובבה שנתנו לי לחנוך את כתבה אמרת דרשני. אני שם מודע לשני דברים חשובים שאורם אני בדיר להתיחס אל השאירתנו כאן והם: רבונה הסבל רצה לחשאר בבית-השטה (בנוגה שהתבלה שנתבלה לפני שנה היתה קשה!) ובכי לי שבדיק לאבנו את הנקודה שבה יהיו רבונות שנינו מוסכמים בדיעה האפשר. נקודה שניה היא שאור נתוקי הבאים בדבר תצרה נוה-אור שיקרים הם הרגשתי הגדיאית כי שם אני נאות מוחדת עובדה אחת בסיסית והיא שכיון התבתחנו ומתידו על הקיבוץ יקבלו עפי המגבלות שמגבלים בבית-השטה ובמשקים הסדולים של התנועה הקיבוצית ולא במשקים הקטנים. מכך יצא שאם בבנוני להיות שמח, ולקחת חלק פעיל בעיצובו של הדור הבא והשני בקיבוץ, (כאחד מאלה שאיכפת להם) הרי שהצירה המרכזית תהיה בבית-השטה ולא בנוה-אור.

בנוסף לנתוקים אלה שהינם כבדי משקל מודים נתוקים שאינם נפלים מתם בעצמם. ראשית לכל אני מרגיש שלמרות התקר שקרה לי לפני שנה הרי שבחיבור הילדים, האחד לי שלי להיות קרוב בן הנני נחוש יותר, אינו מרפה ממני כל הזמן, ואני יכול להשתמש מהמחשבה שלמרות שנולד המצרכה כולה יקבל בבית-השטה ואחיותיה הגדולות הרי שבוה"ש עדיפה וקיומה מוקטה והשאלה היא איזה מתיך מהיה נכון. לא כן הדבר לגבי נוה-אור שמאבדן שלה הוא לא לא ברורת מתיך כה או אחר אלא לא עצם קיומה. לשאלת השאלה לגבי מה בדיק אני להקריב את מגשמתי ואולי להקשות במשמעו לא תנוק ילדי וכל כלל למען הגשמת רעיון שבנדאי יהיו עוד קופצים נוספים גם אם אני עצמי לא אקפוץ לא עשלתי. תגובתי היא שמים עוד אנשים בנוה-אור וגם לגם יקר מתיך ילדיהם ומשפחותיהם ואתך ישנו כולם את המאמץ הגדול לא — מנת לא יקפחו הילדים לא מבחן האבות ושאלונגיהם החלבייים" יתכן שמבחינה כה נראה נאיבי וחדרתי בגאיוות שבו, אך אם אהיה דיקני אני אלה הם הרעיונות שהינחו אותי משך כל שנתי בנוה-אור.

נימוק נוסף, לא פחות ערך בעיני הוא שעד כמה שהדבר יראה מוזר הרי שבית-השטה הינה קיבוץ גדול מדי והבטת הקיימת בו בין הפרט ובין החברה חלשה בהשוואה לבטות הכל כפי שהיא קיימת בנוה-אור. יש לי הרגש והוא אינו בלתי מבוסס שאם רבים וטובים בין הבדיים קיימת ההרגשה שיחליטו מה שיחליטו קבוצה או בבחינת עובדי ההנהלה או בכל מוסד אחר "אנחנו" נעשה מה שאנחנו חושבים לנכון. (לא חשוב שרבים להתיחס אליו בבירור יתר אמנם בנוגה במכתב נוסף מכון שאגרת כזאת עומדת להסתיים) הרי גם אדון את האמצעה האחרונה שדנה בעולם מלוקת הבקבוק הכולל ובעוד הרגשת